

Zobje mu bleste ko smrtna kosa v bledi mesečini. Pri meni je in že čutim ognjeno sapo, ki mu vre iz razbrzdanih nozdrvi. V neskončnem strahu zakričim na ves glas, a v tem hipu se pa tudi zbudim. —

Dolgo sem še gledal okrog sebe, preden sem se zagotovil, da nisem v zmajevem trebuhu, marveč le v mračni grajski kleti. Skozi vejevje je že za silo prodiral dan, in tako sem lahko motril navpične stene, visoke kakih šest metrov. To ni bilo ravno preveč hudo, a začel sem se zopet dreti na vse mile načine.

„Mamoooo! Atooooo!“ in to pot ne zaman. Kmalu se mi je namreč odzval moj bratranec, ki me je iskal že vso noč — a moral je še prej dobiti močno srobotovo vrv, preden me je mogel izvleči iz te čudne podzemeljske ječe.

„Koliko strahu si nam napravil s svojo neumnostjo“, se je hudoval in to po vsi pravici. „Že vso noč smo na nogah, doma ni nihče zatisnil očesa. Najprej smo mislili, da si ostal kje v vasi, a šele tam smo zvedeli, kam ste trapali, vi prismojenci!“

Zaklada nisem šel nič več izkopavat, pač pa sem se odpeljal še isto jesen v mestne šole.

Hrbet se mi krivi, a le kadar ga krči prazen želodček, no, to se pa dogaja prepogosto! Vendar mi ne upade srce: bodimo stanovitni do konca — to bodi naše geslo!

Mihčev Jurček.

Mihčev Jurček
iz vasi
mladih, močnih
je kosti.

Šel некоč je
Jurček v les,
da bi srkal
međ iz brez.

Luknjo v deblo
prejšnji dan,
pa že teče
drugi dan.

Bilko v usta,
v luknjo z njo,
ej, kako je
to sladkó!

Mihčev dedek —
rompompom! —
trđ in huđ je
kakor grom . . .

Beži, Jurček,
pusti međ —
s palico se
bliža ded . . .

Borisov.

Ah, kako lepo diše!

